

MALÍŘKA

autor: Kateřina Lužná

Napsat či nenapsat, to je oč tu běží...

Kruci, nemohly by se esemesky kreslit? To bych zvládala...

Vesmír je stejně potvora škodolibá, dlouho sucho jak u pyramid a najedou dva naráz. Roztomilí, ušatí, sladcí jak cumel...

Že by? Ne, oba si nenechám, ani náhodou.

Teda, ne, že by mě to jako nenapadlo.

A ne, že by to neprošlo. Oni se totiž celkem nemají šanci potkat... Ne, nic, dala jsem si závazek, nikomu nelhat! Nic takovýho.

Do prčic, místo abych čmárala projekt, ťukám neťukám zprávy. Já nevím!!!

Kruci. Kruci. Krucifix!!!

Tak kdo?

(natáhne si na stojan ohromný kus papíru, začne malovat, postupně se dostává do tempa)

Šimon, taky je malíř. Živel. Oheň. Chaos. Nikdy neví, co udělá za deset vteřin, kde bude pozítří, v Krumlově nebo v Istanbulu, nevypočitatelný, bože, ty vlasy, spousta vlasů, tajemství, strach, akce, teď, hned, všechno hned, zítřek není, zítřek je ztráta času, dál, výš, hloub, ještě, touha, vášeň, rychleji, vášeň, děs!!!

Jo, přesně.

No dobrý, jsem jako prase.

(trochu se očistí, natáhne si druhý papír)

Drahoš. Drahoš není oheň. Intelektuál, vědec, myslí, touží po linkách, syté, klidné, přesné barvy, pěkně pomalu, nic není mimo, obrysy hladké, má krásný, vážně krásný ruce, prostor, kde nic nevyčnívá, všechno v jedné li-ni-i, to všechno chce, ale nemá - viděla jsem jeho pracovnu, fakt že nemá - protože proud, spodní proud, co křičí, rve břehy, fakt síla, uragán, síla, síla, třesk!

Hm. Jako že furt nevím.

Ale inspirační zdroje docela dobrý.